

Evangelí del dimecres de la setmana XVI de durant l'any: Jesús ensenya veritats eternes en llenguatge corrent

Evangelí i comentari del
dimecres de la setmana XVI de
durant l'any. “Ell els va parlar
llargament en paràboles”.
Demanem a l'Esperit Sant que
ens ajudi a trobar les paraules
adequades per transmetre el
missatge de Jesucrist, de
manera que els nostres oients

puguin assimilar-lo
adequadament.

Evangelí (Mt 13, 1-9)

Aquell dia, Jesús va sortir de la casa i es va asseure vora el llac. Es reuní tanta gent entorn d'ell, que va haver de pujar en una barca i s'hi assegué. La gent es quedà vora l'aigua. Ell els va parlar llargament en paràboles. Deia:

—Un sembrador va sortir a sembrar. Tot sembrant, una part de les llavors va caure arran del camí; vingueren els ocells i se les van menjar. Unes altres llavors van caure en un terreny rocós, on hi havia poca terra, i de seguida van germinar, ja que la terra tenia poc gruix; però, quan sortí el sol, cremà les plantes, i es van assecar, perquè no tenien arrels. Unes altres llavors van caure enmig dels cards; els cards van créixer i les ofegaren. Però una part de les llavors

va caure en terra bona i donà fruit:
unes llavors van donar el cent, unes
altres el seixanta, unes altres el
trenta per u. Qui tingui orelles, que
escolti.

Comentari

Aquesta paràbola és un nou
començament del ministeri de Nostre
Senyor. Fins aleshores el seu
ensenyament havia estat clar i
explícit i fàcilment comprensible per
a les multituds. Podem entendre'n la
sorpresa, aleshores, quan després de
la bella descripció del sembrador i la
llavor, en lloc d'explicar-los la
paràbola, va acabar abruptament:
“El que tingui orelles, que escolti”. En
efecte, Jesús va proporcionar la
interpretació, però més tard i només
als Apòstols en privat.

Ens sembla evident el sentit d'aquesta paràbola perquè tenim l'explicació donada pel mateix Nostre Senyor (cf. *Mt* 13, 18-23). Per a les multituds, que l'escoltaven per primera vegada a la riba del llac, sonava misteriosa, com una endevinalla sense resposta. La implicació era que haurien de descobrir-ne el significat; i l'única manera segura de fer-ho era preguntar a un mestre, que seria algú acreditat pel mateix Jesús. En ensenyar en paràboles i donar la clau del seu significat als Apòstols, Jesús els va proporcionar autoritat per ensenyar en nom seu, alhora que els entrenava per al paper que haurien de fer. En això podem discernir, si més no a la pràctica, el començament de l'autoritat docent de l'Església.

A la introducció al *Comentari al Llibre de Job*, sant Gregori Magne va escriure memorablement: “La Paraula Divina (...) és una mena de

riu, si se'm permet comparar-lo, que és alhora ample i profund, on tant el xai pot caminar, com l'elefant nedar” (Gregori Magne, *Moralia*, *Epístola a Leandre* 4). Aquesta descripció és força adequada per a les paràboles de Nostre Senyor; i aquesta qualitat les converteix en un mètode d'ensenyament ideal per a oients de diferents capacitats: tothom en pot aprendre alguna cosa.

Els cristians d'èpoques posteriors han après de la pràctica de Nostre Senyor i de l'Església primitiva a comunicar els continguts de la fe amb paraules que les diferents audiències puguin entendre. Les veritats romanen inalterades, però el llenguatge canviarà per adaptar-se a la mentalitat dels temps i a la capacitat dels oients. La tasca correspon a cadascun dels fidels. Podem demanar a l'Esperit Sant que ens ajudi a trobar les paraules adequades perquè els nostres oients

puguin assimilar la doctrina que
contenen (cf. *Lc* 12, 12).

Andrew Soane // Helen - Getty
Images

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/gospel/evangelidel-dimecres-de-la-setmana-xvi-de-
durant-lany-jesus-ensenya-veritats-
eternes-en-llenguatge-corrent/](https://dev.opusdei.org/ca-es/gospel/evangelidel-dimecres-de-la-setmana-xvi-de-durant-lany-jesus-ensenya-veritats-eternes-en-llenguatge-corrent/)
(10/08/2025)